

Rakel

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Överskuggad av smärta ...

Rakel, Överskuggad av smärta Folket till Boaz i Rut: 4:11

"... må Herren låta den kvinna som nu går in i ditt hus bli lik Rakel och Lea, de både som har byggt upp Israels hus... Klättra in i Rakels hjärta. Kan det möjligen ha varit så här? Rakel lunkade på med fåren mot brunnen. Medan hon traskade, ibland tvungen att då och då springa efter ett lamm, drömde hon om ett annat liv, långt bort från tråkiga får och, speciellt, bort från sin svartsjuka syster Lea som alltid sökte gräl, beredd att ta det minsta lilla yttrande på fel sätt. Medan Rakel var lätt att fästa blicken på fick Lea nöja sig med ett mera alldagligt utseende. Rakel fick helt enkelt större uppmärksamhet, särskilt från de manliga herderna och männen som kom för att göra affärer med deras far. Ju mer uppmärksamhet hon fick desto mer odräglig blev Lea. Deras far Laban, var alltid fast i ränksmiderier för att få fördelen i varje affär och hade inte tid för kvinnornas familjegräl. Hennes tankar skingrades när hon såg mot brunnen. De andra herderna hade redan hunnit fram. Men, vem är den unga mannen som står med ett brett leende? Rakel stod undrande medan den snygga främlingen vältrade stenen från brunnen och vattnade hennes får! Då gick han med långa steg emot henne och med ögonen glänsande av tårar kysste han henne! Han svarade hennes förvåning med att förklara att han var Jakob, hennes faster Rebeckas son! O, den vackra Rebecka! Alla säger att jag brås på henne! Hon sansade sig och sprang för att berätta nyheten för sin far. Medan Laban varmt och ömt hälsade Jakob välkommen blev Rakel medveten om att hennes far verkade äkta i sin förtjusning. Han brukade vara så dubbel, varm och inbjudande i sin personlighet men kall och beräknande i sitt hjärta, i sin strävan för den bästa möjliga personliga fördel. Rakel insåg att det var ett karaktärsdrag som var lätt att efterlikna. När de gick in i huset märkte Rakel att Jakob gjorde en diskret min när han såg husgudarna på deras framstående plats. Hennes far hade förklarat att det var bra för affärerna med folket i området att ha dem synliga, men Rakel var övertygad om att han litade åtminstone en del på de främmande gudarnas förmåga att försvara honom hem och att bevara hans arv. Ibland verkade Herren Gud så långt borta. Jakob arbetade flitigt för Rakels far, men han hittade alltid tid för henne. Han berättade om sin synd mot sin bror och om sin personliga erfarenhet med Gud medan han var på väg till Laban. Nu ville han tjäna Herren av hela sitt hjärta. När Rakel fick höra att hennes far hade gått med på att Jakob kunde få henne som sin hustru om han jobbade i sju år åt Laban, var hon stormförtjust! Hon visste att hon en dag skulle bli såld till någon, och här var en som verkligen älskade henne och hon honom! Inte ens Lea kunde förstöra hennes glädje. Äntligen var dagen för bröllopet kommen! Plötsligt, medan hon förberedde sig, överraskade Rakels bröder henne med att komma in i tältet, hållandes henne om munnen, och bära bort henne, allt medan hon bet och sparkade! Vad var det som hände?! Innan hon visste ordet av förstod Rakel att det pågick en bröllopsfest ändå -- för Jakob och Lea! Hon rasade inombords. Han visste att han aldrig kunde sälja Lea om inte han gjorde det genom att luras! Lite senare lärde hon sig att Jakob kunde få henne också, om han jobbade i sju år till men han kunde få henne redan efter en vecka, när festandet för Lea var till ända. Jag ska se till att Lea ofta får bli påmind om att det är jag han älskar! Lite senare lärde hon sig att Jakob kunde få henne också, om en vecka, om han lovade att jobba för Laban i sju år till. De följande åren var som en mardröm för Rakel. Trots Jakobs äkta, sanna hängivenhet för henne ville hon bli med barn! Lea verkade vara född för att få bebisar, och hon missade inget tillfälle att dra vanära över Rakels barnlöshet. Mitt i det skoningslösa tävlandet gick Rakel till häftigt angrepp mot Jakob. Gör mig med barn, annars dör jag! Lika häftigt högg Jakob tillbaka att han var minsann inte Gud! Jaså, då får jag ordna något själv!! I sin desperation gav Rakel sin tjänstekvinna till Jakob. Hon producerade snabbt en son. Rakel gjorde anspråk på barnet, såg att här var en plan som gick vägen, skickade Jakob tillbaka in i kvinnans tält och fick en andra son som resultat. Helt upptagen av sin önskan att få övertaget över Lea påstog hon blint och naivt att hon hade vunnit seger över henne. För att inte bli slagen svarade Lea med lika medel och fick två söner genom sin tjänstekvinna. Fortfarande arg på både Gud och Jakob fortsatte Rakel ändå att be till Gud för ett eget barn. En dag medans hon knådade deg stannade hon plötsligt upp, när hon kom på att hennes mans inte hade kommit på länge och det fanns en ömhet i hennes bröst. Kunde det vara sant? Ja, till slut ville Gud ära henne, och barnet fick namnet Josef med hopp om ytterligare en son. Under tiden växte en spänning mellan Jakob och Laban och hans söner. En dag gick Jakob till sina fruar och förklarade att han ville tillbaka till sin familj. Trötta på sin fars ständiga bedrägeri var de lätta att övertyga. När Laban gick iväg för att klippa sina får såg de sin chans för att ge sig iväg. Rakel smög snabbt in i sin fars hus och stal hans husgudar. Den långa karavanen med fruar, barn och boskap började sin resa. Skulle de kunna lyckas komma undan? Deras farhågor var besannade när Laban efter flera dagar hann ikapp dem. Laban var rasande över att någon hade stulit hans husgudar. Blixtnsnabbt stoppade Rakel husgudarna i sin kamelsadel och satte sig på den. Knepet lyckades. Resandet tog aldrig slut och Rakel som nu var med barn igen kände sig så svag. Vid Betel berättade Jakob överlyckligt för henne hur Gud hade uppenbarat sig för honom och upprepade välsignelsen och förbundet mellan dem. Rakels glädje för honom överskuggades av sin egen sorg. På väg till Efrat (Betlehem) började hon föda och kände hur krafterna sinade. Hennes barnmorska försökte uppmuntra henne med att säga att hon snart skulle få sitt hjärtas önskan sin andra son. Men kämpandet blev för mycket och medan livet sakta gled bort gav hon pojken namnet Ben-Oni, son av min sorg/smärta. (Se Första Moseboken 28:10 - 35:20) Att fråga sig

Hur reagerar jag (vad gör jag) när Gud verkar långt borta?

Vad litar jag på för att vara belåten/tillfredsställd?

Använder jag av mina barn, min man, position, eller något annat för att tävla med andra kvinnor? Resultat?

Har jag gjort allt jag kan för att eliminera tävlandet? Att fundera över

Rakel och Lea, de båda, har byggt upp Israels hus! Judy Breneman

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...